

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Ģimenes Lietas Un Mantojums](#) > [Mantojums](#) > [Mantošana](#) > Luxembourg

Mantošana

 Luksemburga

Saturu nodrošina

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Šīs informatīvās lapas sagatavotas sadarbībā ar [ES Notāru padomi \(CNUE\)](#).

1 Kā tiek taisīts pēdējās gribas rīkojums (testaments, savstarpējs testaments vai mantojuma līgums)?

Sagatavojot pēdējās gribas rīkojumu (*disposition à cause de mort*), ir jāievēro šādi noteikumi.

Pirmkārt, testatoram (*testateur* vai *de cuius*) ir jābūt pie skaidra saprāta. Personas, kas ar likumu atzītas par tiesībnespējīgām, nevar sastādīt testamentu (*testament*). Attiecībā uz nepilngadīgajiem piemēro īpašus noteikumus. Tie galvenokārt ir paredzēti, lai aizsargātu attiecīgo personu aktīvus.

Daži pēdējās gribas rīkojumi, piemēram, savstarpēji testamenti (*testaments conjonctifs*), ir aizliegti. Tas pats attiecas uz mantošanas līgumiem (*pactes successoraux*).

[Civilkodeksa \(Code Civil\) 969.](#) pantā ir uzskaitīti šādi testamenta veidi, kas paredzēti Luksemburgas mantojuma tiesībās:

- pašrocīgs testaments (*testament olographe*);
- publisks vai notariāli apliecināts testaments (*testament par acte public* vai *testament authentique*);
- aizzīmogots testaments (*testament mystique*).

Atkarībā no izvēlēta testamenta veida pieeja un kārtība var atšķirties.

Pašrocīgs testaments

Pašrocīgs testaments ir testaments, kas ir pilnībā rakstīts, datēts un parakstīts ar testatora roku.

Pašrocīga testamenta priekšrocība ir tā vienkāršums. Trūkums ir tas, ka pašrocīgu testamentu testators var sastādīt, nevienam nezinot par testamenta eksistenci. Rezultātā var rasties situācija, ka pēc testatora nāves testaments netiek atrasts.

Turklāt pastāv arī testamenta viltošanas un iznīcināšanas risks. Bez tam, ja pašrocīgs testaments ir nesalasāms, neskaidrs vai nepilnīgs, tas var būt nederīgs. Šajā sakarībā jāatzīmē, ka pat neprecizitāte datumā pašrocīgā testamentā var izraisīt testamenta spēkā neesību. To var arī atzīt par nederīgu būtiska defekta dēļ (*vice de fond*).

Tātad testators, no vienas puses, ir ieinteresēts atklāt gan testamenta esības faktu, gan vietu, kur tas glabājas, un, no otras puses, nodrošināt to, lai viņa testaments būtu derīgs.

Informētību par pašrocīga testamenta esību var apliecināt ar faktu, ka testators par to ir informējis savu uzticības personu vai, samaksājot nodokli, licis registrēt pamatinformāciju par testamentu (piemēram, testatora vārdu, adresi, kā arī vietu, kur testaments tiek glabāts) centrālajā pēdējās gribas rīkojumu registrā (*registre central des*

dispositions de dernières volontés). Šo registru datu bāzes veidā uztur Registrācijas un īpašuma pārvalde (*Administration de l'Enregistrement et des Domaines*) (skatīt arī turpmāk).

Attiecībā uz testamenta spēkā esību ir nepieciešams, lai testaments būtu pilnībā rakstīts, datēts un parakstīts ar testatora roku. Ņemot vērā iepriekšminēto, ir ieteicams piesaistīt speciālistu mantojuma tiesībās, piemēram, notāru (*notaire*), kas nodrošinās konkrētā pēdējās gribas rīkojuma spēkā esību.

Publiks vai notariāli apliecināts testaments

Publiku vai notariāli apliecinātu testamentu taīsa divu notāru vai viena notāra un divu liecinieku klātbūtnē.

Tam ir būtiskas priekšrocības salīdzinājumā ar pašrocīgu testamentu.

Šīs priekšrocības, no vienas puses, ir juridiskā konsultācija, ko notārs sniedz testatoram, sastādot testamentu. Šī juridiskā konsultācija nodrošina to, ka testatora pēdējā griba tiek izteikta pareizi gan pēc formas, gan pēc būtības un tā, ka testaments ir derīgs.

No otras puses, tā kā publiskais vai notariāli apliecinātais testaments tiek taisīts pie notāra, tas paliek noslēpumā līdz testatora nāves dienai, un pēc viņa nāves dokumentu, kurā norādīta viņa pēdējā griba, ir iespējams atrast. Šajā sakarībā jāpiebilst arī, ka notāram, kas sagatavo oficiālus dokumentus, ir pienākums registrēt ar viņa palīdzību sagatavotā publiskā testamenta pamatinformāciju pēdējās gribas rīkojumu registrā (*registre des dispositions de dernières volontés*).

Slēgts testaments

Slēgtais jeb slepenais testaments (*testament secret*) ir testatora vai citas personas rakstīts dokuments, ko testators aizvērtā, slēgtā un apzīmogatā aploksnē iesniedz notāram divu liecinieku vai otra notāra klātbūtnē. Notārs, saņemot slēgto testamentu, par to veic ierakstu protokolā vai notariāli apliecinātā dokumentā (*acte de suscription en minute ou en brevet*).

Notārs nodrošina slēgtā testamenta saglabāšanu un tādējādi izslēdz jebkādu aizvietošanas un viltošanas risku.

Slēgtais testaments tāpat kā publiskais testaments ļauj paturēt noslēpumā testatora dzīves laikā pausto gribu. Turklāt, pateicoties tam, ka slēgtais testaments glabājas pie notāra, pēc testatora nāves to ir iespējams atrast.

Tas, ka notārs, saņemot slēgto testamentu, veic ierakstu protokolā, nenozīmē, ka iesniegtais testaments ir derīgs. Gluži pretēji, lai gan slēgtais testaments ir ticis sastādīts un iesniegts saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem par testamentu formu, tas tomēr var būt spēkā neesošs sakarā ar būtisku defektu. Testamentu sastādījušais notārs nespēj nodrošināt pēdējās gribas rīkojuma spēkā esamību, jo testaments viņam tiek uzrādīts aizvērts un apzīmogots.

Luksemburgā slēgtā forma testamentu sagatavošanai tiek izmantota reti.

2 Vai pēdējās gribas rīkojumam vajadzētu būt registrētam, un ja jā, tad kā?

Luksemburgā dažu testamentu pamatinformācija attiecīgi var tikt registrēta pēdējās gribas rīkojumu registrā (skatīt arī atbildi uz iepriekšējo jautājumu). Registrācija ir obligāta testamentiem, kas ir sastādīti kā publiski vai notariāli apliecināti akti, kā arī slēgtajiem un pašrocīgiem testamentiem, kas tiek uzticēti glabāšanai notāram. Tas pats attiecas uz šo testamentu anulēšanu, atsaukšanu un citu grozījumu veikšanas tajos. To pašrocīgo testamentu, kas atrodas pie fiziskas personas, registrēšana minētajā registrā ir brīvprātīga.

Ne pats testaments, ne tā saturs registrā netiek uzglabāts. Ieraksti satur tikai informāciju par testatora vārdu un uzvārdu, attiecīgā gadījumā — laulātā vārdu un uzvārdu, testatora dzimšanas datumu un vietu, viņa personas kodu, viņa profesiju, adresi vai pastāvīgo dzīvesvietu, akta, kura registrācija tiek prasīta, veidu un datumu, notāra, kas ir pieņēmis un glabā šo aktu, uzvārdu un adresi vai, ja tas ir pašrocīgs testaments, jebkuras citas personas vai iestādes uzvārdu/nosaukumu un adresi, kam šis testaments ir uzticēts, vai vietu, kur tas tiek glabāts.

3 Vai ir ierobežojumi brīvībai rīkoties ar īpašumu nāves gadījumā (piemēram, neatņemamā daļa)?

Jā, Luksemburgas mantošanas tiesībās pastāv ierobežojumi brīvi rīkoties ar pēc nāves atstāto mantu.

Konkrētāk, mantojuma neatņemamā daļa (*réserve héréditaire*) liedz izslēgt no mantojuma dažus likumīgos mantiniekus (*héritiers légaux*), veicot dāvinājumu (*donation*) vai sastādot pēdējās gribas rīkojumu.

Saskaņā ar Luksemburgas tiesībām neatņemamo daļu (*part réservataire*) ir tiesīgi saņemt tikai mirušā lejupejie radnieki (bērni vai – ja bērni ir jau miruši pirms mantojuma atstājēja nāves –, mazbērni).

Ja mirušajam ir viens bērns, neatņemamā mantojuma daļa ir puse no visa mantojamā īpašuma (*masse successorale légale*), ja divi bērni – divas trešdaļas no visa mantojamā īpašuma, un trīs ceturtdaļas no visa mantojamā īpašuma, ja ir trīs vai vairāk bērni.

No neatņemamās mantojuma daļas ir iespējams atteikties. Atteikumam (*renonciation*) ir jābūt skaidram, un tam ir jābūt paziņojuma veidā, kas iesniegts mantojuma atklāšanās vietas tiesas kancelejā (*greffe du tribunal*) un registrēts īpašā, šim nolūkam paredzētā registrā.

4 Kas manto un cik daudz gadījumā, ja pēdējās gribas rīkojuma nav?

Ja nav testamenta, mantošana tiek regulēta saskaņā ar tiesību aktos paredzētajiem noteikumiem.

Parasti mantošanas kārtība ir šāda:

- lejupejie radnieki (bērni, mazbērni);
- pārdzīvojušais laulātais;
- tēvs un māte kopā ar mirušā brāļiem un māsām un viņu pēcnācējiem;
- augšupējie radnieki, izņemot tēvu un māti (vecvecāki, vecvecvecāki u. c.);
- sānu līnijas radnieki, izņemot brāļus un māsas (tēvoči, tantes, brāļabērni, māsasbērni u. c.);
- valsts.

Šajā mantinieku hierarhijā var izveidoties vairāki scenāriji:

1. situācija. Ja mirušajam paliek laulātais un bērni (vai mazbērni)

Ja likumā ir minēts pārdzīvojušais laulātais, tas nozīmē laulāto, ar kuru nav šķirta laulība un attiecībā uz kuru tiesā nav pasludināts spēkā stājies spriedums par laulāto atšķiršanu (*jugement de séparation de corps passé en force de chose jugée*).

Mantojums, ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, tiek sadalīts vienādās daļās mirušā bērniem proporcionāli viņu skaitam.

Piemērs.

Ja mirušajam paliek viens bērns, tad, ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, minētais bērns saņem visu mantojumu.

Ja mirušajam paliek 2 bērni, tad, arī ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, šie 2 bērni sadala mirušā mantojumu.

Šajā gadījumā pārdzīvojušajam laulātajam ir izvēle starp:

- uzufuktu (*usufruit*) uz laulāto kopīgo dzīvesvietu un tajā esošajām mēbelēm, ja ēka ir piederējusi mirušajam pilnībā vai kopīpašumā ar pārdzīvojušo laulāto, vai
- mazāko mantojuma daļu, kas pienākas likumīgā laulībā dzimušam bērnam, kura nevar būt mazāka par vienu ceturto daļu no mantojuma.

Pārdzīvojušā laulātā rīcībā ir 3 mēneši un 40 dienas pēc mantojuma atstājēja nāves, lai izdarītu izvēli, iesniedzot

paziņojumu mantojuma atklāšanās vietas rajona tiesas (*tribunal d'arrondissement*) kancelejā. Ja šajā termiņā izvēle netiek izdarīta, tiek uzskatīts, ka pārdzīvojušais laulātais ir izvēlējis uzufuktu.

Ja pārdzīvojušais laulātais izvēlas bērna daļu, bērnu daļas tiek proporcionāli samazinātas tiktāl, lai izveidotu pārdzīvojušā laulātā daļu.

Kas notiek tad, ja kāds no mirušā bērniem ir miris pirms mantojuma atstājēja nāves, bet viņam ir palikuši bērni?

Tādā gadījumā ir runa par tiesībām uz pārstāvību (*représentation*). Mirušā bērna bērni (proti, mirušā mantojuma atstājēja mazbērni) tad savā starpā sadala to mantojuma daļu, kuras mantotājs ir viņu tēvs un/vai māte.

Tas nozīmē, ka viņi kopīgi saņem to daļu, ko viens no viņu vecākiem būtu saņēmis, ja būtu pārdzīvojis mirušo.

Kas notiek, ja pārdzīvojušais laulātais, kas ir izvēlējis uzufuktu uz kopīgo mājvietu, stājas citā laulībā?

Tādā gadījumā bērni vai — ja kāds no bērniem ir miris jau pirms mantojuma atstājēja — mazbērni var pieprasīt kopīgu vienošanos, ka uzufukts tiek pārvērsts kapitālā.

Šim kapitālam ir jāatbilst uzufukta vērtībai, kas cita starpā ir atkarīga no uzufukta lietotāja vecuma.

Šī pārvēršana ir jāpieprasa tiesā 6 mēnešu laikā no pārdzīvojušā laulātā otrās laulības noslēgšanas, un tā ir jāpieprasa visiem bērniem vai attiecīgi mazbērniem (turpat).

Ja visi bērni nav vienisprātis par pārvēršanu kapitālā (*conversion en capital*), tiesai par to nav obligāti jālemj.

2. situācija. Mirušajam nav bērnu, bet ir pārdzīvojušais laulātais

Ja mirušajam nav ne bērnu, ne viņu pēcnācēju, pārdzīvojušajam laulātajam ir priekšroka salīdzinājumā ar visiem pārējiem mirušā laulātā radniekiem, un līdz ar to viņš saņem visu mirušā atstāto mantojumu, un vairs nav svarīgi, vai pārdzīvojušais laulātais pēc tam otrreiz noslēdz laulību.

Tomēr pārdzīvojušais laulātais nav sava laulātā drauga neatraidāmais mantinieks (*héritiers réservataires*). Tādēļ viņš, atšķirībā no mirušā laulātā bērniem, nav neatraidāmais mantinieks. Tas nozīmē, ka pārdzīvojušais laulātais, ja mirušajam laulātajam nav bērnu, teorētiski varētu tikt izslēgts no sava laulātā drauga mantojuma vai nu ar dāvinājuma, vai testamenta palīdzību.

3. situācija. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, bet ir brāļi un māsas (vai brājabērni un māsasbērni)

Šajā gadījumā vēl iespējamās atšķirīgas pieejas atkarībā no tā, vai mirušā vecāki vēl ir dzīvi.

Ja mirušā vecāki vēl ir dzīvi, tēvs un māte katrs saņem vienu ceturto daļu no mantojuma vai kopā — pusi.

Brāļi un māsas vai viņu pēcnācēji savā starpā sadala otru pusi.

Ja mirušajam ir dzīvs tikai viens vecāks, viņš saņem vienu ceturto daļu no mantojuma, brāļi un māsas vai viņu pēcnācēji savā starpā sadala pārējās trīs ceturtdaļas no šī mantojuma.

Brāļu un māsu bērni (proti, mirušā brājabērni un/vai māsasbērni), ja viņu vecāki ir miruši pirms mantojuma atstājēja nāves, izmantojot pārstāvības tiesības (*par représentation*), savā starpā sadala sava vecāka daļu, kurš ir miris pirms mantojuma atstājēja nāves.

Tādējādi viņi kopā saņem to daļu, kādu viņu vecāks būtu saņēmis, ja būtu pārdzīvojis mirušo mantojuma atstājēju.

4. situācija. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, ne brāļu, ne māsu, ne brājabērnu, ne māsasbērnu, bet mirušā vecāki vēl ir dzīvi

Šajā gadījumā viss mantojums pienākas mirušā tēvam un mātei — katram puse.

Ja ir dzīvs tikai viens vecāks, tad viņš manto visu sava mirušā bērna atstāto mantojumu (turpat).

5. situācija. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, ne brāļu, ne māsu, ne brājabērnu, ne māsasbērnu, bet vecāki un citi mirušā augšupējie radnieki ir miruši

Šajā gadījumā par mantiniekiem tiek uzskatīti mirušā tēvoči un/vai tantes, vecvecāku brāļi un/vai māsas, brālēni un/vai māsīcas, kā arī pēdējo pēcnācēji.

Mantojums tiek sadalīts divās līnijās — tēva līnijā un mātes līnijā, katra no tām saņem pusi no mantojuma.

Ne mātes, ne tēva līnijā mantinieku radniecības pakāpe nevar būt tālāka par brālēna/māsīcas mazbērniem. Šajā gadījumā mantojums pāriet valstij, un to sauc par bezmantinieku mantu (*succession en déshérence*).

5 Kāda veida iestāde ir kompetenta:

5.1 mantošanas lietās?

Mantošanas procedūru uzsāk mantinieks(-i), kas pēc savas iniciatīvas visu ar mantojumu saistīto darbību izpildi uztic notāram, ko izraudzījies pats vai nozīmējis mantojuma atstājējs.

5.2 saņemt paziņojumu par mantojuma pieņemšanu vai atraidīšanu?

Attiecībā uz mantojuma pieņemšanu Luksemburgas tiesībās nav noteikta konkrēta iestāde, kurā pieņemšana ir jāpiesaka. Attiecīgajos noteikumos paredzēts, ka pieņemšana var būt skaidri norādīta vai izteikta ar noklusējumu. Pieņemšana ir skaidri norādīta, ja mantinieka nosaukums vai statuss tiek pieņemts ar publisku vai privātu aktu (*acte authentique ou privé*). Pieņemšana ir izteikta ar noklusējumu, ja mantinieks veic kādu darbību, kas noteikti norāda uz viņa nodomu mantojumu pieņemt un kuru viņš būtu tiesīgs veikt tikai kā mantojumu pieņēmis mantinieks.

Attiecībā uz atteikšanos no mantojuma Civilkodeksa noteikumos paredzēts, ka tas ir jādara iesniedzot paziņojumu mantojuma atklāšanās vietas pirmās instances tiesas (*tribunal de première instance*) kancelejā un registrējot īpašā, šim nolūkam paredzētā registrā.

Nemot vērā saistības, tiesības un pienākumus, kas var izrietēt no mantojuma, ieteicams gan pirms mantojuma pieņemšanas, gan pirms atteikšanās no tā vispirms konsultēties ar notāru.

5.3 saņemt paziņojumu par legāta pieņemšanu vai atraidīšanu?

Luksemburgas Civilkodeksā nav īpašu noteikumu šajā sakarībā, Luksemburgas tiesu prakse balstās uz principu, ka legāta (*legs*) pieņemšana (vai nu kā vienīgajam legatāram, vai kā daļas legatāram vai konkrētam legatāram) var notikt, izmantojot jebkādus līdzekļus.

Tas pats attiecas uz atteikšanos (*répudiation*) no konkrēta legāta (*legs particulier*). Tādējādi atteikšanos cita starpā var izteikt ar noklusējumu, ja, piemēram, legatārs (*légataire*) atsakās segt izmaksas, kas saistītas ar konkrēto legātu.

Attiecībā uz atteikšanos no visa legāta (*legs universel*) un attiecīgi no daļas legāta (*legs à titre universel*) dažas tiesas pieprasa ievērot noteikumus, kas paredzēti attiecībā uz atteikšanos no mantojuma, kamēr citas tiesas uzskata, ka šie noteikumi nav piemērojami.

5.4 saņemt paziņojumu par neatņemamās daļas pieņemšanu un atraidīšanu?

Iepriekš minētie noteikumi attiecas uz neatņemamās daļas pieņemšanu.

Lai atteiktos no neatņemamās mantojuma daļas, ir jāiesniedz paziņojums mantojuma atklāšanās vietas tiesas kancelejā un jāregistrē īpašā, šim nolūkam paredzētā registrā.

6 Īss procedūras apraksts, kura paredzēta mantošanas kārtošanai saskaņā

ar valsts tiesību aktiem, tostarp mantojuma sadalei un mantas dalīšanai (tostarp informācija par to, vai mantošanas procedūru sāk tiesa vai cita kompetenta iestāde pēc savas iniciatīvas).

Mantošanas procedūru uzsāk mantinieks(-i), kas pēc savas iniciatīvas visu ar mantojumu saistīto darbību izpildi uztic notāram, ko izraudzījies pats vai nozīmējis mantojuma atstājējs.

7 Kā un kad persona kļūst par mantinieku vai legātāru?

Mantojuma atstājējam nomirstot, mirušā mantojuma atstājēja manta tiek nodota tieši mantiniekam. Tas tomēr nenozīmē, ka mantiniekiem mantojums ir jāpieņem (skatīt iepriekš).

Lai persona varētu mantot, jo īpaši ir jābūt izpildītiem šādiem nosacījumiem. Lai varētu mantot,

- mantojuma atstājēja nāves brīdī personai ir jāpastāv juridiski, tas nozīmē, ka ir jābūt vismaz ieņemtai, ar nosacījumu, ka konkrētais bērns piedzimst dzīvotspējīgs;
- persona nedrīkst būt izslēgta no mantojuma ar likumu, kā tas ir attiecībā uz:
  - tiesībnespējīgām personām;
  - vispārējās medicīnas ārstiem vai ķirurgiem, medicīnisko iestāžu darbiniekiem un farmaceitiem, kas ārstē personu slimības laikā, no kuras viņš mirst, gadījumos, kad testaments ir sagatavots par labu viņiem šīs slimības laikā;
- persona nedrīkst būt izslēgta no mantojuma sakarā ar mantojuma atrašanu (*indignité*).

Attiecībā uz legātiem būtu attiecīgi jāievēro legātu izsniegšanas procedūra (*délivrance de legs*) vai legātu nodošanas īpašumā (*envoi en possession*) procedūra.

8 Vai mantinieki ir atbildīgi par mirušā parādiem, un ja jā, ar kādiem nosacījumiem?

Jā, ar nosacījumu, ka mantinieki pieņem mantojumu bez atrunām.

Tomēr šajā sakarībā jāpiebilst, ka mantojuma atklāšanās brīdī mantinieki var pieņemt mantojumu arī ar inventāra tiesībām (*sous bénéfice d'inventaire*).

Inventāra tiesības dod mantiniekam priekšrocību nomaksāt ar mantojumu saistītos parādus tikai tādā apmērā, kas nepārsniedz iegūtās mantas vērtību, un mantinieks pat var atbrīvoties no parādu maksāšanas, atdodot visu mantoto īpašumu kreditoriem (*créanciers*) un legatāriem.

9 Kādi dokumenti un/vai informācija parasti vajadzīga nekustamā īpašuma registrācijai?

Par atbildīgo(-ajām) personās savas pēdējās gribas izpildei testators var brīvi izvēlēties nozīmēt jebkuru(-as) personu(-as), izņemot nepilngadīgu personu.

Attiecībā uz mantojuma pārvaldītāja (*administrateur de succession*) pienākumiem skatīt iepriekš.

Saskaņā ar 1. pantu 1905. gada 25. septembra Likumā par tiesību uz nekustamo īpašumu registrēšanu (*loi modifiée du 25 septembre 1905 sur la transcription des droits réels immobiliers*) visi akti, kas bez maksas vai par atlīdzību noslēgti starp dzīvām personām (*actes entre vifs*) un ar kuriem tiek nodotas tiesības uz nekustamo īpašumu (*droits réels immobiliers*), izņemot izņēmuma tiesības (*privilèges*) un ķīlas (*hypothèques*), tiek registrēti ķīlu birojā (*bureau de la conservation des hypothèques*) tajā rajonā, kurā īpašums atrodas. Likuma 2. pantā ir paredzēts, ka var registrēt tikai tiesas nolēmumus (*décisions judiciaires*), publiskus aktus un administratīvus aktus (*actes administratifs*).

9.1 Vai pārvaldnieka iecelšana ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma? Ja tā ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma, kādi pasākumi ir jāveic?

Luksemburgas mantošanas tiesībās ir minēti trīs gadījumi, kad var rasties vajadzība piesaistīt mantojuma pārvaldītāju:

1) Nepieņemta mantojuma pārvaldīšana

Nepieprasīta mantojuma (*succession vacante*) gadījumā kompetentā pirmās instances tiesa pēc ieinteresēto personu lūguma vai valsts prokurora (*procureur d'Etat*) pieprasījuma nozīmē administratoru un uztic viņam mantojuma pārvaldīšanu.

2) Pārvaldības darbības, kas jāveic, ja mantojums ir pieņemts ar inventāra tiesībām

Šajā konkrētajā gadījumā par mantojumā saņemtās mantas pārvaldību atbild mantinieks (*héritier bénéficiaire*). Viņš par īstenoto pārvaldību atskaitās kreditoriem un legatāriem.

Saskaņā ar Luksemburgas tiesu praksi šīs pārvaldīšanas ietvaros cita starpā ietilpst pienākums atgūt ar mantojumu saistītos parādus.

Izņēmuma gadījumā tiesas var uzdot veikt šo pārvaldīšanu trešām personām. Tas ir iespējams, ja mantinieki, kam ir inventāra tiesības, ar savu bezdarbību, sliktu vadību vai nekompetenci apdraud attiecīgā mantojuma kreditoru intereses un var tiem radīt zaudējumus (Luksemburgas tiesu prakse).

3) Pārvaldības darbības, kas jāveic, ja mantojums ir kopīpašumā

Ja mantojums ir nedalāms (*indivision d'une succession*), tad kompetentās rajona tiesas priekšsēdētājs par administratoru var nozīmēt kādu no līdzīpašniekiem (*indivisaire*).

9.2 Kas ir tiesīgs izpildīt mirušā pēdējās gribas rīkojumu un/vai pārvaldīt mantojumu?

Par atbildīgo(-ajām) personās savas pēdējās gribas izpildei testators var brīvi izvēlēties nozīmēt jebkuru(-as) personu(-as), izņemot nepilngadīgu personu.

Attiecībā uz mantojuma pārvaldītāja pienākumiem skatīt iepriekš.

9.3 Kādas ir pārvaldnieka pilnvaras?

Sk. augstāk.

10 Kādus dokumentus, kas apliecina labuma guvēju statusu un tiesības, saskaņā ar valsts tiesību aktiem parasti izsniedz tiesvedības laikā mantošanas lietās vai tās beigās? Vai tiem ir konkrēts pierādījuma spēks?

Šo notariālo aktu (*acte de notoriété*) sagatavo notārs, līdz ar to tam ir lielāks pierādījuma spēks.

Šī lapa ir daļa no tīmekļvietnes [Tava Eiropa](#).

Mēs labprāt uzzinātu jūsu [atsauksmes](#) par sniegtās informācijas lietderību.

■ Lapa atjaunināta: 27/12/2024

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietvertu vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.